

Hồi Thứ Tám Mười Hai

THIÊN HẠ HẮC NHO

Đinh Hạo bất giác buông tiếng cười âm lên, ý nghĩa của tiếng cười này chỉ có mình hắn mới biết được, ngoài ra không ai hiểu cả. Võ Lâm Chi Hậu tròn tròn đôi mắt giận dữ quát:

– Chớ có đắc ý quá thế, có gì đáng cười đâu!

Đinh Hạo dứt tiếng cười nói:

– Văn bối lấy làm lạ, mọi người đều ưa thích mang tiền bối so sánh với Hắc Nho.

– Chẳng có gì lạ lùng cả, hai mươi năm trước là thiên hạ của Hắc Nho, bây giờ...

– Bây giờ thiên hạ vẫn của Hắc Nho!

– Ý người muốn nói sao?

– Y là võ lâm đệ nhất cao thủ!

– Người gặp mặt y chẳng?

– Dương nhiên.

– Cũng đã động thủ với y?

– Đúng vậy!

– Thế nào?

– Luận về công lực, văn bối chẳng phải tự phụ có thể cùng y đứng riêng một phe mà làm lẽ ngang nhau, còn nói về kinh nghiệm giang hồ thì văn bối phải thua xa một bậc.

– Chiếu theo lời người nói công lực của Hắc Nho đã cao cường hơn năm xưa rồi!

– Việc năm xưa thì văn bối không biết được, nhưng trước mắt thì sự thực như thế!

Võ Lâm Chi Hậu ngược đầu nhìn lên trời xanh, lên tiếng ồ một cái giọng kéo dài ra, thần tình biểu hiện trên gương mặt rất phức tạp, chẳng biết nhất đại cự phách có niên kỷ lớn nhất này đang suy nghĩ những gì cảm khái chẳng? Hay là...

Thình lình Đinh Hạo cảm thấy chói mắt thoát qua một bóng người áo vàng xuất hiện ra, thân pháp thật kinh người chẳng biết y từ phương nào đến lảng lảng chẳng thấy tăm hơi gì cả đứng ngay hiện trường như u linh.

Bấy giờ Đinh Hạo mới nhìn thấy rõ y là một quái nhân mặc áo bào vàng dùng vải bao bọc cả đầu, chỉ để lộ hai con mắt ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, Đinh Hạo thầm giật mình một cái, tia ánh mắt hùng dũng chứa đầy địch ý.

Người bọc mặt áo vàng hướng về Võ Lâm Chi Hậu cúi đầu làm lễ nói:

– Thái thượng cực nhọc vậy!

Tiếng xưng hô thái thượng này khiến Đinh Hạo giật bắn người lên, xem thế địa vị của Võ Lâm Chi Hậu trong Kim Long bang chắc phải duy ngã độc tôn rồi, nãy giờ lại thấy ông lão áo vàng và hai Kinh Long sứ giả đứng ở bên kia vọi vàng quay sang hướng y cúi người thi lễ, thế thì chứng tỏ rằng người bọc mặt áo vàng cũng có một địa vị cực cao trong bang, y là ai? Chẳng lẽ y chính là Kim Long bang chủ?

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu trầm giọng nói:

– Rượt địch thế nào rồi?

– Đã bị sảy mất!

– Tại sao vậy?

– Thạch Văn Kiếm của Độc Tâm Phật là Thái thượng hộ pháp của Bắc bảo quá ư huyền kỳ, chẳng có ai địch nổi, phe ta đã hy sinh cả bảy đệ tử, phen này vào núi y là cao thủ nhất lưu của Bắc bảo.

Võ Lâm Chi Hậu chẳng mấy vui nói:

– Sao không dùng sát thủ đặc biệt để chế địch?

– Chẳng có hiệu quả gì cả.

– Người nói sao?

– Hào quang của Thạch Văn Kiếm ấy ngấm phá cương khí, bất cứ loại ám khí nào đều bị bắn dội ngược lại cả

– A!

– Bẩm thái thượng hạ tọa có thiển ý...

Y vừa nói vừa liếc nhìn Đinh Hạo nói tiếp:

– Nuôi hổ lâu rồi phải có hại thôi, chẳng bằng kịp thời trừ khử, chớ nên mạo hiểm làm gì!

Đinh Hạo chẳng sao hiểu nổi đối phương nói gì nhưng hắn cũng không muốn đi tìm hiểu lời nói không đầu không đuôi ấy làm chi vì nó có liên hệ gì đến mình đâu.

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư một hồi nói:

– Người cứ lui đi, ta sẽ có ý kiến sau.

– Vâng!

Người bịt mặt mặc áo vàng cung kính vâng một tiếng, sau đó nhìn chòng chọc Đinh Hạo một cái rồi lượn mình chạy mất.

Đinh Hạo lên tiếng nói:

– Lão đại tử, lúc này tôn giá có hứa nếu ta tiếp được ba trượng, thì buông tha người này...

– Đương nhiên ta bấy nhiêu tuổi đời lại thất hứa với người được sao?

Dứt lời lão vẫy tay một cái nói:

– Để y ra núi, không được làm khó dễ đến y!

Ông lão áo vàng cung kính dạ một tiếng, ra dấu cho Phỉ Nhược Ngu rời khỏi nơi đây.

Đinh Hạo nhướng đôi mày kiếm nói:

– Lão đại tử, xin lượng thứ vẫn bối nhiều lời, y có thể an toàn rời khỏi núi chăng?

Võ Lâm Chi Hậu giọng điệu giận lẫy nói:

– Ta đích thân ra lệnh, chẳng lẽ không hiệu quả sao?

Đinh Hạo chấp tay nói:

– Thế thì vẫn bối đã nghĩ vậy! Bên kia Phỉ Nhược Ngu cất tiếng nói:

– Toan Tú Tài, tại hạ xin ghi nhận nhân tình này vậy.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Từ nay về sau hai ta không còn nợ nần nhau, lần sau có việc tự người lo lấy.

Phỉ Nhược Ngu chờ Đinh Hạo nói xong, liền phi thân chạy mất dạng, ông lão áo vàng và hai tên Kim Long sứ cũng theo sau chạy mất.

Võ Lâm Chi Hậu mỉm cười nói:

– Toan Tú Tài, người trả lời sao về kiến nghị cùng bản bang liên thủ đối phó với Vọng Nguyệt Bảo?

Đinh Hạo suy nghĩ hồi lâu ngập ngừng nói:

– Vẫn bối phải gặp Mai Ánh Tuyết thiên kim bang chủ sau đó mới quyết định được.

– Người rất yêu nàng... chẳng?

– Vâng!

– Phải gặp nàng mới quyết định được ư?

– Người đã gặp y rồi!

Đinh Hạo động lòng nói:

– A! Chẳng lẽ người bị mặt lúc này chính là bang chủ sao?

– Đúng vậy!

– Nhưng bây giờ văn bối muốn gặp Mai Ánh Tuyết thì sao?

– Bây giờ chưa được!

– Trông tình hình như thế chắc nàng chẳng bằng lòng gặp văn bối rồi, thế thì miễn bàn vậy.

– Chẳng phải không bằng lòng, hiện giờ y đang luyện tập một môn võ công, cần phải bế môn không gặp bất cứ một ai vậy.

Đinh Hạo bán tín bán nghi “A” lên một tiếng nói:

– Văn bối có việc gấp cần phải làm ngay, xin được phép cáo từ.

Võ Lâm Chi Hậu lặp lại lần nữa nói:

– Toan Tú Tài, còn việc hợp tác thế nào?

– Chờ khi khác tính sau.

– Người chớ tưởng bản bang không còn người đối phó chẳng xuể với Vọng Nguyệt Bảo, tại vì giữa ta và Mai Ánh Tuyết có mối tình đặc biệt, thêm vào đó đôi bên cùng chung một kẻ thù cho nên mới có kiến nghị này...

Đinh Hạo nóng ruột tìm gặp lão ca ca bèn cười nhạt nói:

– Văn bối hiểu được điều này!

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư giây lát vẫy tay nói:

– Người cứ đi đi!

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, chấp tay xá một xá phi thân chạy về chỗ ẩn thân lúc này, xác chết Phong Lưu tôn giả Thượng quan Đỉnh vẫn nằm trong bụi rậm, những chiếc đầu sọ người trắng hếu chồng chất lên thân xác của y trông thấy phải khiếp sợ, hấn nhìn sơ cảnh tượng liền lượn mình chạy vào trong rừng, chẳng thấy bóng người lão ca ca đâu cả, lão ca ca lúc nào cũng ưa thích ẩn hiện một cách ly kỳ như thế, sao y lại bỏ đi thế này?

Hấn phi thân xuống núi tìm kiếm một hồi vẫn không tìm thấy dấu vết gì hết.

Chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ vào tới một sơn cốc, cỏ dại mọc um tùm bao la, hình như là một địa phương chưa bao giờ có ai dám đặt chân tới.

Bỗng nhiên Đinh Hạo nhìn thấy một mảnh vải dính trong bụi gai, ở sâu vào bên trong đường sơn cốc khoảng hai trượng, hấn liền biết ngay có người nào hấp tấp vội vàng chạy vào, đã sợ ý bị bụi gai rách mảnh áo.

Hấn do dự giây lát, bèn phi thân chạy vào đường mòn dẫn tới sơn cốc đó.

Chạy vào bên trong độ hơn mười trượng bỗng thấy trên mảnh đất sơn cốc khá sạch sẽ ít cỏ cây có một bóng người co quắp nằm đấy mũi kiếm đâm thủng từ ngực

ra sau lưng độ một thước dài.

Đinh Hạo giật bắn người lên, trái tim hấn tý nữa nhảy vọt ra ngoài, vội nhún mình lướt tới, phóng mắt nhìn xem, thấy người ấy mặc áo xám dài, chính là Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng, trái tim đập thành thịch ấy mới ổn định lại được.

Xác chết nằm co, thanh kiếm dài đâm thủng từ ngực ra sau lưng, những vết máu đông đặc từ lâu, phần trên xác chết có ghim năm nhánh cây khô hình thành bông mai.

Đinh Hạo hoang mang chẳng hiểu...

Tại sao Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng lại phơi xác ở đây? Ai đã giết chết y?

Những cành cây xếp thành hình bông mai tượng trưng cho ký hiệu gì? Chẳng lẽ đây là ký hiệu đặc biệt của người Kim Long bang?

Xác chết của Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng có đây rồi, còn lão ca ca đâu?

Lão ca ca thân làm chủ môn của Không môn, còn Không môn thì thuộc môn hạ cứu lưu ở chốn giang hồ, có thể nói lão ca ca tình thông chẳng sót môn nào, đương nhiên không đến nỗi bị người ám toán một cách dễ dàng được, như mình đã biết, lão ca ca thất thủ lần vừa rồi, nguyên do tại nghiện rượu, mà trong quây thì chẳng có rượu, trước kia lão đã lén vào Vọng Nguyệt Bảo xâm nhập mật thất phát hiện được Cửu long bài, cũng đủ thấy tài nghệ thân pháp xuất thần của lão.

Hắn nghĩ như thế này, bèn cảm thấy yên tâm phần lớn.

Ngay lúc này một bóng người thấp thoáng trong khoảng cách xa Đinh Hạo độ khoảng bảy tám thước, hắn liền phi thân lượn vào rừng rượt theo, và gầm hét một tiếng như sấm nổ:

– Đứng lại!

Một cái nhảy vọt ra xa cả thước, đứng sững trên đường ở trước mặt người đó.

Người bị hắn cản lại là một võ sĩ kinh trang áo dài. Trong lúc Đinh Hạo lướt tới, thanh kiếm đã cầm ở trên tay, liền đưa kiếm trở vào ngực đối phương nói:

– Báo thân phận ngay!

Gã võ sĩ ấy hoảng hốt nói:

– Đệ tử tuần sơn của Kim Long bang.

– Ai đã giết chết ông lão mặt áo xám tro?

– Bằng hữu của các hạ.

– Người nói sao?

– Ông lão đã cùng đi với các hạ vào cốc lúc nãy.

Đình Hạo mừng thầm, lão ca ca đã bình yên vô sự, hấn liền hỏi tiếp:

- Thế lão đâu rồi?
- Rời núi rồi?
- Các người không làm khó dễ hấn ư?
- Chúng tôi vâng lệnh không được xem các hạ coi như kẻ địch.
- Thật chứ?
- Điều ấy là sự thực, các hạ còn gặp lại lão nữa mà.

Đình Hạo yên tâm biết rằng có thể Thiên Thủ Khách Ngũ Thiên Hùng chạy trốn vào khu rừng đung phải lão ca ca đang bình yên ẩn núp tại đó, vì thế bị lão ca ca bắt sống đem tới chỗ này xử lý, còn đâm vào người năm cánh là ký hiệu đặc biệt của Không môn, ngoài ra không còn cách nào giải quyết hơn.

Hấn nghĩ tới đây bèn hỏi lại:

- Lão bằng hữu của ta rời núi bao lâu rồi?
- Hơn nửa tiếng đồng hồ rồi!
- Đi về hướng nào?
- Hướng nam!

Đình Hạo nhủ thầm: Có lẽ lão ca ca chuẩn bị vượt qua Đại Hồng sơn, đi thẳng xuống phía nam Tương Canh, thế thì sớm muộn cũng sẽ gặp lại lão, hấn bèn vẫy tay nói:

- Thôi, người cứ đi đi!

Dứt lời, hấn tra kiếm vào bao, chạy trở ra sơn cốc, nhận rõ phương hướng phi thân chạy về hướng nam.

Một hôm, hấn vô tới Hoa Dung là một nơi phạm vi thế lực của Tề Vân Trang, Đình Hạo tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi, vì hấn cần phải có thời giờ để chuẩn bị lại kết hoạch hành động phục thù.

Tề Vân Trang là nơi lãnh tụ Nam phương võ lâm, mình một mình một ngựa một thương tầm thù chẳng phải chuyện dễ làm đâu, hành động lần này chỉ được thành công chứ không cho phép thất bại.

Vào đêm khuya, Đình Hạo đối diện ngọn đèn dầu nghĩ nát óc, quyết định ban đầu là ngang nhiên gõ cửa, sau khi gặp được trang chủ Thiên nam thần long Dư Hóa Vu sẽ tỏ rõ thân phận, kết liễu oán thù.

Hấn còn đang suy nghĩ ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ cộc, cộc hấn giật mình hỏi:

- Ai đó?

Một giọng nói rất quen thuộc vọng vào:

- Đình đệ, chính ngu huynh Diệp Mậu Đình đây!

– A! Sao Diệp huynh...

Đình Hạo giật mình không ngờ Diệp Mậu Đình lại đích thân tìm tới đây, cũng được cùng hấn vào trang càng tiện hơn, sẵn dịp mình tìm hiểu chút ít về tình hình hiện tại trong trang luôn, hấn nghĩ thế bèn nói:

– Mời vào! Diệp Mậu Đình mở cửa bước vào chấp tay làm lễ, ra vẻ hơn hở nông nhiệt nói:

– Đình đệ, ngọn gió nào đã thổi đệ tới đây, chúng ta lại có dịp tâm sự nữa rồi!

Đình Hạo cũng chấp tay hoàn lễ nói:

– Sao Diệp huynh biết tiểu đệ xuống phương Nam?

– Há ha Đình đệ chưa bước chân vào Tương Cảnh thì bản trang đã được tin tức rồi.

– Mời ngồi!

Đình Hạo kéo cửa lại, hai người ngồi xuống, gương mặt của Diệp Mậu Đình biểu lộ nét thành khẩn và sung sướng khiến Đình Hạo cảm thấy áy náy vô hạn, mình thì cố ý tìm thù mà tới đây, phía sau nụ cười này sẽ là trận ác đấu sinh tử.

Diệp Mậu Đình ra vẻ hào hứng không tả nói:

– Chuyến này Đình đệ vào nam là có công việc hay là du ngoạn tới?

Đình Hạo chụp lấy cơ hội nói:

– Có một đại sự cần làm!

Diệp Mậu Đình cau mày nói:

– A! Chẳng biết ngu huynh có nên được biết sơ qua đại sự mà Đình đệ phải làm hay không?

– Đương nhiên, cần phải nhờ Diệp huynh ra sức...

Nói thế thì khách sao rồi, chuyện của Đình đệ dù cho có vào rừng đao, núi lửa thì ngu huynh cũng chẳng từ.

– Tiểu đệ xin đa tạ trước vậy!

– Không dám, Đình đệ muốn làm đại sự gì đây?

Đình Hạo trầm tư giây lát nói:

– Bây giờ tiểu đệ muốn hỏi hành tung của hai người.

Xin tiểu đệ cứ hỏi, ngu huynh nếu biết sẽ phụng cáo ngay.

– Có một người coi bói xem tướng trước Nhạc dương lâu là Bán Bán Tẩu...

Hấn vừa nói vừa nhìn chòng chọc và mặt Diệp Mậu Đình như là muốn nhìn xuống tận đáy lòng y không bằng.

Diệp Mậu Đình cau mày nói:

– Đúng thế, quả thật có một người như thế, vì hành tung của y chẳng có gì là đáng nghi, nên bản trang đã không mấy chú ý tới y, y đã rời khỏi Nhạc dương một thời gian khá lâu rồi.

Đinh Hạo nóng ruột hỏi tới:

- Có biết y đi đâu không?
- Điều này... chẳng rõ lắm, ngu huynh có thể cho người đi tìm ngay.
- Còn một người nữa!
- Còn ai?

Toàn tri tử võ lâm vạn sự thông người mà đã có tiếng tăm một thời ở chốn giang hồ, lão vào nam rồi mất tích luôn.

Diệp Mậu Đình ngạc nhiên lắc đầu nói:

Thế thì chưa nghe nói bao giờ! Ngay lúc này thấy tiểu đệ bưng một chiếc bàn và rượu thịt vào bày tại giữa phòng, Đinh Hạo lấy làm lạ nói:

- Làm gì thế này?

Diệp Mậu Đình mỉm cười nói:

– Đệ đi đường xa cực nhọc, huynh có chút tấm lòng thành kính đệ một ly rượu cho bớt mỏi mệt!

- Đệ nào dám đảm đương như thế?

– Anh em chúng ta phải có chung rượu mới cởi mở tâm sự được, vào trong trang chúng ta mới uống nhiều hơn.

Đinh Hạo thật chẳng muốn làm phiền đối phương, nhưng cũng chẳng thể chối từ, đành phải đón nhận mối nhân tình này thôi.

Bàn rượu được chuẩn bị xong xuôi, tiểu nhị đốt sáng hai ngọn đèn dầu, tức thì gian phòng sáng hơ ban ngày, sau đó hai người vào bàn cụng ly.

Rượu quá nửa tuần, Diệp Mậu Đình thở dài một cái, Đinh Hạo thấy thế bèn tò mò hỏi:

- Diệp huynh có tâm sự gì chăng?

Diệp Mậu Đình cười nhạt nói:

- Một sự biến khó giải quyết!
- A! Tiểu đệ có thể giúp sức chăng?
- Về sau có lẽ sẽ cầu sức của đệ, nhưng trước mắt đệ chẳng giúp được gì đâu.
- Có thể cho đệ biết sơ sự việc chăng?

o O o